

H. C. Andersen - Eventyr 118: Stormen flytter Skilt. (1865) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 118: Stormen flytter skilt (1865) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
I gamle Dage, da Mo'erfa'er var en ganske lille Dreng og gik med røde Buxer, rød Trøje, Skjærf om Livet og Fjer i Kasketten, for saaledes gik i hans Barnetid de smaa Drengene klædte, naar de vare rigtigt pyntede, da var Saameget ganske anderledes end nu; der var tidt Stads i Gaden, Stads, som vi ikke see, for den er afskaffet, den blev saa gammeldags; men morsomt er det at høre Mo'erfa'er fortælle om den. Det maa rigtignok have været en Stads den Gang at see Skomagerne flytte Skilt, naar de skiftede Laugshuus. Deres Silkefane vaiede; der var malet paa den en stor Støvle og en Ørn med to Hoveder; de yngste Svende bare Velkomsten og Laden, og havde røde og hvide Baand flagrende ned om Skjorteærmerne; de ældre førte dragen Kaarde med en Citron paa Spidsen. Der var fuld Musik, og deiligst af Instrumenterne var "Fuglen"; som Mo'erfa'er kaldte den store Stang med Halvmaanen paa og alt muligt klingende Dingeldangel, rigtig tyrkisk Musik. Den blev løftet og svungen, den klingede og klang, og det skar ordenligt i Øinene at see Solen skinne paa alt det Guld, Sølv eller Messing. Foran Toget løb Harlekin, i Klæder syet sammen af alle mulige couleurt Lapper, sort i Ansigtet og med Bjælder paa Hovedet, ligesom en Kanehest; og saa slog han ind paa Folk med sin Brix, der smældede uden at gjøre ondt, og	I gamle dage, da <i>Morfar</i> var en ganske lille dreng og gik med røde bukser, rød trøje, et bånd om maven og fjer i kasketten - for sådan gik i hans barnetid de små drenge klædt, når de var rigtigt pyntede; dengang var så meget helt anderledes end nu. Der var tit pynt i gaden, stads, som vi ikke ser nu, for den er afskaffet, den blev så gammeldags; men morsomt er det at høre <i>Morfar</i> fortælle om den. Det må rigtignok have været en stads den gang at se skomagerne flytte skilt, når deres laugs-forening skiftede mødehus. Deres silkefane vajede; der var malet på den en stor støvle og en ørn med to hoveder; de yngste svende bar velkomst-maden og foreningens symboler, og havde røde og hvide bånd flagrende ned om skjorteærmerne; de ældre gik med draget kårde, med en citron på spidsen. Der var fuld musik, og dejligst af instrumenterne var "Fuglen", som <i>Morfar</i> kaldte den store stang med halvmånen på og alt muligt klingende dingeldangel, rigtig tyrkisk musik. Den blev løftet og svunget, den klingede og klang, og det skar ordenligt i øjnene at se solen skinne på alt det guld, sølv eller messing. - Foran optoget løb Harlekin, i en dragt syet sammen af alle mulige kulørte lapper, sort i ansigtet og med bjælder på hovedet, ligesom en kanehest; og så slog han ind på folk med sin brix, træsværdet, der smældede uden at gøre

Folk trykkede hverandre for at komme tilbage og for at komme frem; smaa Dreng og Piger faldt over deres egne Been lige i Rendestenen; gamle Madamer puffede med Albuerne, saae suurt og skjændte. Een loe, en Anden snakkede; der var Folk paa Trapper og i Vinduet, ja heelt ude paa Taget. Solen skinnede; lidt Regn fik de ogsaa, men det var godt for Landmanden, og naar de bleve rigtig dyngvaade, saa var det en sand Velsignelse for Landet.

O hvor Mo'erfa'er kunde fortælle! Han havde, som lille Dreng, seet al den Stads i dens største Deilighed. Den ældste Laugssvend holdt Tale fra Stilladset, hvor Skiltet blev hængt ud, og Talen var paa Vers, ligesom om den kunde være digtet, og det var den ogsaa; de havde været Tre om det og først drukket en heel Bolle Punsch, for at faae den rigtig god. Og Folk raabte Hurra for Talen, men de raabte endnu mere Hurra for Harlekin, da han kom frem paa Stilladset og vrængede efter. Narren gjorde saa udmærket Nar og drak Mjød af Snapseglass, som han saa hivede ud imellem Folk, der greb dem i Luften. Mo'erfa'er havde eet af dem, som Kalkslageren havde fanget og foræret ham. Det var rigtignok morsomt. Og Skiltet hang med Blomster og Grønt paa det nye Laugshuus.

Saadan en Stads glemmer man aldrig ihvor gammel man bliver, sagde Mo'erfa'er, og han glemte den heller ikke, nagtet han fik at see megen anden Stads og Herlighed og fortalte derom, men morsomt var det dog at høre ham fortælle om at flytte Skilt ogsaa inde i den store Stad.

Mo'erfa'er reiste jo som Lille derind med sine Forældre; han havde den Gang aldrig før seet det største Stad i Landet. Der var saa mange Mennesker paa Gaden, saa at han troede at der skulde flyttes Skilt, og der vare mange Skilte at flytte; man kunde faae hundrede Stuer fyldte med Billeder, bleve de hængte op indenfor og ikke udenfor. Der var saaledes alle Slags Menneskeklæder malede af hos Skrædderen, han kunde sye Folk om fra Grovt til Fiint; der var Tobaksspinderskilte med de yndigste Smaadrenge, der røg Cigar, ligesom i det Virkelige; der vare Skilte med Smør og Spegesild, Præstekraver og Liigkister, og saa

ondt, og folk trykkede [hinanden](#) for at komme tilbage og for at komme frem; små drenge og piger faldt over deres egne ben [og endte](#) i rendestenen; gamle madammer puffede med albuerne, så [sig](#) surt [omkring](#) og skændte. En lo, en anden snakkede; der var folk på trapper og i vinduet, ja helt ude på taget. Solen skinnede; lidt regn fik de også, men det var godt for landmanden, og når de blev rigtig dyngvåde, så var det en sand velsignelse for landet.

O, hvor *Morfar* kunne fortælle! Han havde, som lille dreng, set al den [pynt og](#) stads i dens største dejlighed. Den ældste laugssvend holdt tale fra stilladset, hvor skiltet blev hængt ud, og talen var på vers, [som](#) om den kunne være digtet, og det var den også; de havde været tre om det og først drukket en hel [kande stærk Vin-punsch](#), for at få den rigtig god. Og folk råbte "Hurra" for talen, men de råbte endnu mere "Hurra" for *Harlekin*, da han kom frem på stilladset og [gjorde grin af taleren](#). [Som](#) når gjorde [han](#) så udmærket nar og drak mjød af snapseglass, som han så [kastede](#) ud imellem folk, der greb dem i luften. *Morfar* havde et af dem, som [en murer](#) havde fanget [i luften](#) og foræret ham. Det var rigtignok morsomt. Og [skomagers](#)skiltet hang [smykket](#) med blomster og grønt på det nye laugshus. Sådan en stads glemmer man aldrig [lige meget hvor](#) gammel man bliver, sagde *Morfar*, og han glemte den heller ikke, [selvom](#) han fik megen anden stads og herlighed [at](#) se og fortalte derom, men morsomt var det dog at høre ham fortælle om at flytte skilt, også inde i den store [by](#).

Morfar rejste jo som lille derind med sine forældre; han havde den gang aldrig før set den største [by](#) i landet. Der var så mange mennesker på gaden, så at han troede at der skulde flyttes skilt, og der var mange skilte at flytte; man kunne få hundrede stuer fyldt med billeder [og malerier](#), [hvis de](#) blev hængt op indenfor og ikke udenfor [husene](#). På skrædderens skilt var der [påmalet](#) al mennesketøj, han kunne sy folk om fra groft til fint. [Der](#) var tobaksspinderskilte med de yndigste smådrenge, der røg cigar, ligesom i det virkelige [liv](#); der var skilte med smør og spegesild, præstekraver og ligkister, og [dertil særlige](#) indskrifter og opslag. [Man](#) kunne godt gå

desuden Indskrifter og Opslag; man kunde godt gaae en heel Dag op og ned ad Gaderne og see sig mæt paa Billeder, og saa vidste man med det Samme, hvilke Mennesker der boede derinde, de havde selv hængt deres Skilt ud, og det er saa godt, sagde Mo'erfa'er, og saa lærerigt at vide i en stor By, hvad der boer indenfor.

Men saa skulde det med Skiltene hænde, ligesom Mo'erfa'er kom til Byen; han har selv fortalt det, og han havde ingen Skjelm bag Øret, som Moder sagde at han havde, naar han vilde bilde mig Noget ind; han saae ganske tilforladelig ud.

Den første Nat, han kom til den store By, blev her det frygteligste Veir, man nogensinde har læst om i Avisen: et Veir, som det ikke havde været i Mands Minde. Hele Luften var opfyldt med Tagsteen; gamle Plankeværk gik overende; ja, der var en Trillebør, der af sig selv løb op ad Gaden, bare for at redde sig. Det tudede i Luften, det hylede og ruskede, det var en Storm saa forfærdelig. Vandet i Canalerne løb heelt op over Bolværket, det vidste ikke, hvor det turde være. Stormen foer hen over Byen og tog Skorstenene med sig; meer end eet gammelt, stolt Kirkespiir maatte bøje sig og har siden aldrig forvundet det.

Der stod et Skilderhuus udenfor hos den gamle, skikkelige Brandmajor, der altid kom med sidste Sprøite; Stormen kunde ikke unde ham det lille Skilderhuus, det blev revet af Tappen og trumlede hen ad Gaden; og, underligt nok, det reiste sig og blev staaende udenfor Huset, hvor den sølle Tømmersvend boede, der havde reddet tre Menneskers Liv ved den sidste Ildebrand; men Skilderhuset tænkte ikke Noget derved.

Barberens Skilt, den store Messingtallerken, blev revet af og flyttet lige hen i Vinduesfordybningen hos Justitsraadens, og det var næsten som en Ondskab, sagde hele Nabolaget, for det og de allerintimeste Veninder kaldte Fruen Ragekniven. Hun var saa klog, hun vidste mere om Menneskene, end Menneskene vidste om sig selv.

Der fløi et Skilt med en afridset tør Klipfisk lige hen over Døren, hvor der boede en Mand, som skrev en Avis. Det var en flau Spøg af

en hel dag op og ned ad gaderne og se sig mæt på billeder, og så vidste man **samtidig**, hvilke mennesker der boede derinde, de havde selv hængt deres skilt ud, og det er så godt, sagde *Morfar*, og så lærerigt i en stor **by** at vide, hvad der bor indenfor.

-

Men så skulle det med skiltene **ske**, ligesom *Morfar* kom til byen. Han har selv fortalt det, og han havde ingen '**skælm bag øret**', som mor sagde at han havde, når han ville bilde mig noget ind; han så ganske tilforladelig ud.

-

Den første nat, han kom til den store by, blev her det frygteligste **uvejr**, man nogensinde har læst om i avisen: et vejr, som det ikke havde været i mands minde. Hele luften var fyldt med **nedfaldne** tagsten; gamle plankeværker **rev sig løs**; ja, der var en trillebør, der af sig selv løb op ad gaden, bare for at redde sig. Det tudede i luften, det hylede og ruskede, det var en storm så forfærdelig. Vandet i kanalerne løb helt op over bolværket, det vidste ikke, hvor det turde være. Stormen for hen over byen og tog skorstenene med sig; mere end ét gammelt, stolt kirkespir måtte bøje sig og **er** siden aldrig **kommet på højkant igen**.

Der stod et skilderhus udenfor hos den gamle, skikkelige brandmajor, der altid kom med sidste **brandsprøjte**; stormen kunne ikke unde ham det lille skilderhus, det blev revet af tappen og **trimlede** hen ad gaden; og, underligt nok, det rejste sig og blev stående udenfor huset, hvor den sølle tømmersvend boede, der havde reddet tre menneskers liv ved den sidste ildebrand; men skilderhuset tænkte ikke noget **særligt over det**.

-

Barberens skilt, den store messingtallerken, blev revet af og flyttet lige hen i vinduesfordybningen hos justitsrådens, og det var næsten som en ondskab, sagde hele nabolaget, for det og de **aller-intimeste** veninder kaldte **hans** frue for *Ragekniven*. Hun var så klog, hun vidste mere om menneskene, end menneskene vidste om sig selv.

-

Der fløj et skilt med en afridset tør klipfisk lige hen over døren, hvor der boede en mand, som

Stormvinden, den huskede nok ikke, at en Avisskriver aldeles ikke er at spøge med, han er Konge i sin egen Avis og i sin egen Mening. Vejrhanen fløj over paa Gjenboens Tag, og der stod den, som den sorteste Ondskab, sagde Naboerne. - Bødkerens Tønde blev hængt ud under "Damepynt." Spiseqvarterets Madseddel i svær Ramme, som hang ved Døren, blev af Stormen stillet lige over Indgangen til det Theater, hvor Folk aldrig kom; det var en løierlig Placat: "Peberrods Suppe og fyldt Kaalhoved;" men saa kom der Folk! Bundtmagerens Ræveskind, der er hans honnette Skilt, blev flyttet hen paa Klokkestrængen hos den unge Mand, der altid gik i Froprædiken, saae ud som en nedslaaet Paraply, stræbte efter Sandhed og var "Exempel", sagde hans Moster. Indskriften: "høiere Dannelses-Anstalt" blev flyttet hen over Billardklubben, og Anstalten selv fik Skiltet: "her opammes Børn paa Flaske"; det var aldeles ikke vittigt, kun uartigt, men Stormen havde nu gjort det, og den kan man ikke styre. Det var en frygtelig Nat; og om Morgen, tænkt bare, da vare næsten alle Byens Skilte flyttede; og somme Steder var det med en saadan Malice, at Mo'erfa'er vilde ikke omtale det, men han loe indvendig, det saae jeg nok, og det er muligt at han da havde Noget bag Øret. De stakkels Mennesker i den store By, især de Fremmede, de gik aldeles feil af Menneskene, og de kunde ikke andet, naar de gik efter Skiltet. Nogle vilde ind til en meget alvorlig Forsamling af Ældre, der skulde afhandle de vigtigste Ting, og saa kom de ind i en skraalende Drengeskole, der var lige ved at springe op paa Bordet. Der var Folk, som toge Feil af Kirken og Theatret, og det er dog forfærdeligt! Saadan en Storm har nu aldrig blæst i vore Dage, det er kun Mo'erfa'er, som har oplevet den, og det var som ganske Lille; saadan en Storm kommer maaskee ikke i vor Tid, men i vore Børnebørns; da maae vi rigtignok haabe og bede om, at de holde sig inde, mens Stormen	skrev en avis. Det var en dårlig spøg af stormvinden, den huskede nok ikke, at en avisskriver aldeles ikke er til at spøge med, han er konge i sin egen avis og over sin egen mening. Vejrhane fløj over på genboens tag, og der stod den, som den sorteste ondskab, sagde naboerne. Bødkerens tønde blev af stormen hængt udenfor en butik med "Dameundertøj". Spisehusets menukort, som hang ved døren i en svær ramme,, blev af stormen sat lige over indgangen til det teater, hvor folk aldrig kom; det var en løjerlig teaterplakat: "Peberrods Suppe og fyldt Kålhoved" – men så kom der folk! Bundtmagerens ræveskind, der er på hans fornemme skilt, blev flyttet hen til indgangsdøren hos den unge mand, der altid gik til fro-messe i kirken, så ud som en nedslået paraply, stræbte efter sandhed og var et "eksempel", sagde hans moster. - Indskriften "Højere Dannelses-Anstalt" blev flyttet hen over billardklubben, og anstalten selv fik skiltet: "Her opfedes børn på flaske". Det var aldeles ikke vittigt, kun uartigt, men stormen havde jo gjort det, og den kan man ikke styre. - Det var en frygtelig nat; og om morgenen, tænkt bare, da var næsten alle byens skilte flyttede; og visse steder var det sket med en sådan ondskab, at <i>Morfar</i> ikke ville omtale det, men han lo indvendig, det så jeg godt, og det er muligt at han da havde noget bag øret. De stakkels mennesker i den store by, især de fremmede, de gik nu helt fejl af menneskene, og de kunne ikke andet, når de gik efter skiltet. Nogle ville ind til en meget alvorlig forsamling af ældre, der skulle aftale de vigtigste ting, og så kom de ind i en skrålende drengeskole, der var lige ved at springe op på bordet. Der var folk, som tog fejl af kirken og teatret, og det er dog forfærdeligt! Sådan en storm har nu aldrig blæst i vore dage, det er kun <i>Morfar</i>, som har oplevet den, og det var som ganske lille; sådan en storm kommer måske ikke i vor tid, men i vore børnebørns; da må vi rigtignok håbe og bede til, at de holder sig inde, mens stormen flytter skilt.
--	--

flytter Skilt.	
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©